

de
van
spoor
het
In

Vaak vind ik
op een dag enkel
pootafdrukken

MARIËLLE VAN UITERT reisde als oorlogsfotograaf van conflictgebied naar conflictgebied. Na dertien jaar legde ze haar camera neer, totdat ze gefascineerd raakte door de wolf.

tekst Annelot Sandbrink

wolf

De wekker van fotograaf Mariëlle van Uitert (52) gaat meerdere keren in de week om 04:00 uur 's ochtends. Ze stapt, vaak met moeite, haar bed uit, begroet haar bejaarde herdershond Denver en pakt haar tassen met camera-apparatuur, een stoeltje, verrekijker en camouflagedekking. Die spullen liggen altijd voor het grijpen, mocht ze ineens zin hebben om de wildernis in te duiken om haar favoriete dier te spotten: de wolf. Vanuit Vught rijdt ze bijna anderhalf uur naar

de Veluwe. Daar aangekomen, zoekt ze naar een geschikte

De Veluwe, 22 november 2025. Vaak ziet Van Uitert dagenlang geen wolf. Dat de roedel hier kort geleden liep, bewijzen de afdrucken: de wind blies er nog geen zandkorrel overheen.

De Veluwe, 30 mei 2026. De camera van Van Uitert heeft ze altijd om haar nek, ook als ze na een dag in de natuur terug naar de auto loopt. Voor het geval ze een wolf ziet en snel een foto moet maken. Zo ging het ook bij deze.

De Veluwe, 22 november 2025. Terwijl Van Uitert in de auto zat, zag ze plots een wolf op een verhoging staan. Het dier keek haar niet aan, maar focuste op een punt in de verte.

'De hondenuitlaatservice
was fijn na
alle ellende die ik
had gezien'

De Veluwe, 8 februari 2026, een heilige ochtend. Ze was bang dat de serie foto's die ze maakte zou mislukken, maar achteraf zorgde de heiligheid juist voor diepte. De wolven liepen snel; ze had slechts een paar seconden om foto's te maken.

als het vriest, en soms vindt ze dan niet meer dan een paar pootafdrukken of uitwerpselen. Maar wanneer ze wél een wolf ziet – vaak met haar verrekijker, op honderden meters afstand, soms op slechts een paar meter afstand – is dat gevoel 'onbeschrijfelijk'.

Voorheen werkte Van Uitert als oorlogsfotograaf in onder meer Syrië, waar ze kortstondig werd ontvoerd door rebellen en gewond raakte tijdens een mortieraanval. Na gevaar voor gijzeling in Mexico besloot ze in 2018 dat het genoeg was. Haar camera legde ze neer en ze besloot te gaan werken bij een honden-uitlaatservice. 'Rustig uitlaten en spelen met ze, fijn na alle ellende die ik had

plek, dichtbij genoeg om de wolven te zien, maar ver genoeg om hun habitat niet te verstoren. Uren brengt ze door in de bossen, ook

gezien.' Ze ontwikkelde een speciale band met twee grote honden, verdiepte zich in het gedrag van de dieren en kwam zo bij de wolf terecht. In 2019 was het nog zeldzaam om in eigen land een wolf te vinden en daarom reisde ze naar Duitsland en Italië, later ook naar Ethiopië en Brazilië. Nu focust ze haar lens al een tijd op de wolven in Nederland.

Er leven hier momenteel veertien roedels, waarvan zeven op de Veluwe en de overige in de beboste gebieden van Drenthe en Utrecht. 'Omdat er steeds meer wolven in ons land zijn, ontstaat er frictie tussen mens en natuur,' zegt Van Uitert. 'Dat aantal zal zich overigens wel stabiliseren.'

Met haar fotoserie *Probleemwolf Bram*, de wolf die het land lange tijd bezighield omdat hij een kind en schapen aanviel, viel ze vorig jaar in de prijzen bij de Zilveren Camera. Ze werkt nu aan een boek dat in het najaar van 2027 zal verschijnen. ➤